

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/20/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112230964
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Škrab
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8112230964.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Škraba a členov JUDr. Petra Šama a JUDr. Romana Tótha, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 22.9.2014 pod č. k. 12C/414/2012-69, jednohlasne taktó

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

N e p r i z n á v a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd Poprad vyššie označeným rozsudkom zamietol návrh žalobcu, ktorým žiadal zaviazať žalovaného z titulu majetkovej škody sumu 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 440,- eur. Zároveň žiadal, aby medzitýmnym rozsudkom určil, že žalovaný je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prešov, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX dlžníkom R. C., nar. XX.X.XXXX, v exekučnej veci sp. zn. EX 7827/2008, a to v zákonom stanovenej lehote.

Navrhovateľ sa návrhom doručeným OS Prešov pod číslom NP - XXXX-XXXX/ sp. zn. 12C 288/2012 / dňa 27.9.2012 domáhal, aby medzitýmnym rozsudkom určil, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom OS Prešov, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX dlžníkom R. Q., nar.: XX.X.XXXX v exekučnej veci č.: EX XXXX/XXXX v zákonom stanovenej lehote a následne rozhodol tak, že zaviazá odporcu zaplatiť navrhovateľovi titulom majetkovej škody sumu 125,- eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 770,- eur všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Navrhovateľ sa návrhom doručeným OS Prešov pod číslom NP - XXXX-XXXX/ sp. zn. 12C 261/2012 / dňa 27.9.2012 domáhal, aby medzitýmnym rozsudkom určil, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom OS Prešov, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX dlžníkom L. V. nar.:

XX.X. XXXX v exekučnej veci č.: EX XXXX/XXXX v zákonom stanovenej lehote a následne rozhodol tak, že zaviazá odporcu zaplatiť navrhovateľovi titulom majetkovej škody sumu 125,- eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 660,- eur všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Navrhovateľ sa návrhom doručeným OS Prešov pod číslom NP - XXXX-XXXX/ sp. zn. 12C 275/2012 / dňa 27.9.2012 domáhal, aby medzitýmnym rozsudkom určil, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom OS Prešov, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX dlžníkom E. V., nar.: XX.XX.XXXX v exekučnej veci č.: EX XXXX/XXXX v zákonom stanovenej lehote a následne rozhodol tak, že zaviazá odporcu zaplatiť navrhovateľovi titulom majetkovej škody sumu 125,- eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 330,- eur všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Navrhovateľ sa návrhom doručeným OS Prešov pod číslom NP - XXXX -XXXX/ sp. zn. 12C 277/2012 / dňa 27.9.2012 domáhal, aby medzitýmnym rozsudkom určil, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom OS Prešov, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX dlžníkom R. U., nar.: X.X.XXXX v exekučnej veci č.: EX XXXX/XXXX v zákonom stanovenej lehote a následne rozhodol tak, že zaviazá odporcu zaplatiť navrhovateľovi titulom majetkovej škody sumu 125,- eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 385,- eur všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Navrhovateľ sa návrhom doručeným OS Prešov pod číslom NP - XXXX-XXXX/ sp. zn. 12C 289/2012 / dňa 27.9.2012 domáhal, aby medzitýmnym rozsudkom určil, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom OS Prešov, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX dlžníkom M. M., nar.: XX.X.XXXX v exekučnej veci č.: EX XXXX/XXXX v zákonom stanovenej lehote a následne rozhodol tak, že zaviazá odporcu zaplatiť navrhovateľovi titulom majetkovej škody sumu 125,- eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 715,- eur všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Navrhovateľ sa návrhom doručeným OS Prešov pod číslom NP - XXXX-XXX/ sp. zn. 12C 292/2012 / dňa 27.9.2012 domáhal, aby medzitýmnym rozsudkom určil, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom OS Prešov, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX dlžníkom A. F., nar.: XX.X.XXXX v exekučnej veci č.: EX XXXX/XXXX v zákonom stanovenej lehote a následne rozhodol tak, že zaviazá odporcu zaplatiť navrhovateľovi titulom majetkovej škody sumu 125,- eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 330,- eur všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Navrhovateľ sa návrhom doručeným OS Prešov pod číslom NP - XXXX-XXXX/ sp. zn. 12C 295/2012 / dňa 27.9.2012 domáhal, aby medzitýmnym rozsudkom určil, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom OS Prešov, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX dlžníkom T. S., nar.: XX.X.XXXX v exekučnej veci č.: EX XXXX/XXXX v zákonom stanovenej lehote a následne rozhodol tak, že zaviazá odporcu zaplatiť navrhovateľovi titulom majetkovej škody sumu 125,- eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 330,- eur všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Navrhovateľ sa návrhom doručeným OS Prešov pod číslom NP - XXXX-XXX/ sp. zn. 12C 298/2012 / dňa 27.9.2012 domáhal, aby medzitýmny rozsudkom určil, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom OS Prešov, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX dlžníkom Y. F., nar.: X.XX.XXXX v exekučnej veci č.: EX XXXX/XXXX v zákonom stanovenej lehote a následne rozhodol tak, že zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi titulom majetkovej škody sumu 125,- eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 715,- eur všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Navrhovateľ sa návrhom doručeným OS Prešov pod číslom NP - XXXX-XXXX/ sp. zn. 12C 299/2012 / dňa 27.9.2012 domáhal, aby medzitýmny rozsudkom určil, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom OS Prešov, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX dlžníkom Y. J., nar.: XX.X.XXXX v exekučnej veci č.: EX XX/XXXX v zákonom stanovenej lehote a následne rozhodol tak, že zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi titulom majetkovej škody sumu 125,- eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 330,- eur všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Uznesením zo dňa 9.10.2012 Okresný súd Prešov spojil návrhy na spoločné konanie. Uznesením Krajského súdu Prešov zo dňa 19.10.2012 tento vylúčil sudcov Okresného súdu Prešov z rozhodovania veci a veci prikázal Okresnému súdu Poprad.

Exekučný súd napriek tomu, že ním prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala nadmernú spoluprácu s účastníkmi konania, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie:

- u povinného R. C. až dňa 15.12.2008. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 8 mesiacov.

- u povinného R. Q. až dňa 4.5.2011 K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 14 mesiacov.

- u povinného L. V. až dňa 14.4.2011 K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 12 mesiacov.

- u povinného E. V. až dňa 14.4.2011. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 6 mesiacov.

- u povinného R. U. až dňa 15.12.2008. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 7 mesiacov.

- u povinného M. M. až dňa 27.1.2009. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 13 mesiacov

- povinného A. F. až dňa 19.1.2009. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 6 mesiacov

- povinného T. S. až dňa 15.12.2008. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 6 mesiacov

- povinného Y. F. až dňa 28.1.2009. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 13 mesiacov

- povinného Y. J. až dňa 16.3.2009. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 6 mesiacov

V predmetnom prípade neexistuje a neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ustanovením § 44 ods. 2 exekučného poriadku. Súd počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa poškodený v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal. Poškodenému vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti a rozhodnutím o nej. Poškodený vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné údaje, na poštovné a telekomunikačné údaje sumu 15,- eur. Celkom navrhovateľ vynaložil v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu 125,- eur. Jedná sa o paušalizované reálne vecné náklady, pretože presnú škodu by bolo možno vyčísliť len s nepomernými ťažkosťami. Uplatnenie náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je odôvodnené, pretože samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k možnému zániku povinného, zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolventnosti povinného. Náhrada nemajetkovej ujmy je spravodlivou satisfakciou za konkrétne porušenie zákonných nárokov a základných práv. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z možnej analógie doktríny prijatej Ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní, je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20 000,- Sk, t. j. cca 660,- eur. Tu navrhovateľ poukázal na nálezy Ústavného súdu sp. zn. III. US 203/06 AI. Navrhovateľ si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímny očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky sumu 55,- eur za každý mesiac omeškania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení žiadal žalobu zamietnuť, keď uviedol, že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy, atď. ... Žalobca síce uviedol časť dôkazov, odkazujúc na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd i napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša on sám. V tejto súvislosti navrhol aplikáciu ust. § 43 ods. 1 O.s.p., pričom poukázala na to, že v tomto momente nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Zo žaloby nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobe sa tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu/titulov si uplatňuje svoj nárok. Nie je zrejmé, či si uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka uvádzaných prietahov v konaní, poznamenal, že žalobca síce uvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie, avšak formu „žiadostí o informáciu o stave konania“ nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prietahov a k ich účinnému odstráneniu. Má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR.

K podmienke uplatnenia nároku na súde žalovaný uviedol, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody mu boli doručené dňa 23.4.2012 a vzhľadom na skutočnosť, že už v mesiaci september 2012 bola okresnému súdu doručená predmetná žaloba, je zrejmé, že žalobca ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Z ustanovení § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti (doručenia na príslušný orgán) o predbežné prerokovanie na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie. Preto má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Ďalej uviedol, že napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, bola mu doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie a nebol ochotný priložiť ani príslušné návrhy na zmenu exekútora s dátumom doručenia súdu, uznesenia o zmene súdneho exekútora, dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, uviesť skutočnosť, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na priedahy/ústavné sťažnosti, ani doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, resp. jeho insolveniou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. V celku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Z uvedeného dôvodu preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný.

K nesprávnemu úradnému postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote odkázal na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, pričom žalobca doposiaľ dôkazy potrebné pre posúdenie tejto otázky, predpokladané týmto ustanovením, nepredložil. Ďalej uviedol, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Zdôraznil, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. Táto lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku). Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Z judikatúry Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02 vyplýva, že ani samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky priedahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

K zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote žalovaný ďalej uviedol, že takto formulovaný nesprávny úradný postup možno chápať dvoma spôsobmi. Jednak namietaným postupom môže byť samotný spôsob rozhodnutia - zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako i skutočnosť, že k vydaniu rozhodnutia malo dôjsť po zákonom stanovenej lehote. Ak nesprávnym úradným postupom má byť zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, tak takto formulovaný postup nemôže byť nesprávnym úradným postupom na účely zákona č. 514/2003 Z.z.. Akýkoľvek postup súdu nemôže byť „nesprávnym úradným postupom“ na účely tohto zákona. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným

postupom je preto vylúčená. Zo žalobcom prednesených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Z ust. § 6 ods. 1 tohto zákona a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného od 1.6.2011, je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je, okrem iného, nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Predmetné rozhodnutia okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázkou správnosti postupu pri rozhodovaní o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie taktiež nie je na mieste posudzovať.

K existencii prieťahov v konaní žalovaný poukázal na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní. Súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažností na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým ústavný súd konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalobca si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prieťahov v konaní nespĺnil ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosť ich preukázania, teda vzhľadom na vyššie uvedené nepovažuje existenciu prieťahov v konaní za preukázanú. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody, ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Z uvedených dôvodov nepovažuje za preukázanú žalovaný ani existenciu v prieťahoch v konaní.

K materiálnej škode vo výške 125,- eur žalovaný uviedol, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je, okrem iného, nevyhnutné preukázať existenciu škody. Podľa jeho názoru však žalobca nepreukázal existenciu škody, ani nároky, ktoré si uplatňuje, a preto je ich možné považovať za hypotetické.

K vyčísleniu škody žalovaný uviedol, že žalobca doposiaľ neuniesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk a zároveň zastáva názor, že žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech, a teda logicky nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalobca by v tomto konaní musel na preukázanie vzniku majetkovej škody produkovať dôkazy preukazujúce škodu. V prvom rade má za to, že žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, a to nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikala/vznikla žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy a preto jej uplatnenie považuje za účelové. Žalobca uvádza ako ďalšiu položku majetkovej škody „udržiavanie“ systému. Tu ide taktiež o činnosť, ktorú musí žalobca vykonávať na každodennej báze, najmä pri poskytovaní úverov v takom rozsahu, ako ich poskytuje, aby sa naplnil účel fungovania spoločnosti daného druhu. Spoločnosť, ktorá sa špecializuje na poskytnutie a vymáhanie úverov, musí mať informačný systém. Požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti, je nesprávne a znovu účelové. Skutočnú škodu

je potrebné dokázať listinami/skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísl'ovaniu škody zo strany žalobcu a preskúmanie predmetného nároku je znemožnené. Je toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. K nemajetkovej ujme žalovaný uviedol, že žalobca poukazuje na viacero nálezov Ústavného súdu SR, kde rozhodoval o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné preťahy. Poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660,- eur alebo 663,88 eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok preťahov, je nesprávna úvaha. Pri rozhodovaní Ústavný súd SR vychádzal aj z významu sporu pre žalobcu, pričom v tomto prípade ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba.

V závere žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že je potrebné zohľadniť aj ust. § 3 ods. 1 Obč. zákonníka ako aj ust. § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. pri formovaní záveru o potrebe priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. o výške takejto náhrady. Po aplikácii uvedených ustanovení nemožno dospieť k záveru o potrebe priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, pričom v tejto súvislosti upozorňuje na list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D (2010) 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov. Žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkoprijímových osôb.

Na základe všetkých uvedených skutočností žalovaný je toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu (spočívajúcom v tom, že rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí 15-dňovej lehoty) a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmou. Má skôr za to, že stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zaviniť sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že žalobca si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy. Z dôvodu nepreukázania základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., považuje žalobu za právne neopodstatnenú a preto navrhol ju v celom rozsahu zamietnuť.

Súd v ďalšom odôvodnení citoval ust. § 101 ods. 2, § 119 O.s.p., ďalej § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 až 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov, ďalej ust. § 41 ods. 1 až 3, § 44 ods. 1, 2 Exekučného poriadku a mal za to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v prejednávanej veci si žalobca uplatňuje nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote. Ďalej dôvodil, že nesprávnym úradným postupom je porušenie povinnosti pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Ďalej nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, pričom podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci iba pri splnení troch podmienok, ktoré musia byť splnené súčasne, a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Pokiaľ sa týka 15-dňovej lehoty na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia exekútora

uvedenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd túto považuje za mimoriadne krátku na to, aby mohol ako súd exekučný náležite preskúmať predložený rozhodcovský rozsudok, ako aj žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V súvislosti so vstupom do EÚ sa Slovenská republika zaviazala poskytnúť spotrebiteľom zvýšenú ochranu vzhľadom na ich postavenie v spotrebiteľských vzťahoch, pričom v ust. § 53 ods. 5 Obč. zákonníka bolo zakotvené, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, teda v akomkoľvek štádiu exekučného konania je oprávnený exekučný súd skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom, a po zistení, že rozhodcovský rozsudok takéto nedostatky má, exekúciu zastaví s poukazom na ust. § 45 ods. 1 až 3 Zákona o rozhodcovskom konaní.

Podľa uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 9.12.2010 pod sp. zn. II. ÚS 545/2010 exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Je povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, a to v každom štádiu exekúcie, a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti exekúcie adekvátne procesne zareagovať. Je tak predovšetkým povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého súdny exekútor žiada o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ust. § 41 Exekučného poriadku.

K zhodnému záveru došiel aj Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 29.3.2011 pod sp. zn. 5Cdo 291/2010, v zmysle ktorého je exekučný súd oprávnený a povinný skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku z hľadísk uvedených v ust. § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní, nakoľko ide o exekučný titul s určitými špecifikami. Na rozdiel od iných exekučných titulov, zákon oprávňuje súdy, aby v konaní o nútenom výkone rozhodcovského rozsudku vedenom či už podľa Občianskeho súdneho poriadku alebo Exekučného poriadku, toto konanie zastavili na návrh ale aj bez návrhu, ak rozhodcovské konanie nemalo vôbec prebehnúť, pretože predmetom sporu bola vec, ktorá nemôže byť podľa § 1 predmetom rozhodcovského konania alebo predmetom sporu bola vec už rozhodnutá. Tiež vtedy, keď rozhodcovský rozsudok je v rozpore so zákonom alebo je v rozpore s dobrými mravmi alebo ním bolo prisúdené plnenie nemožné, pričom nie je podstatné, že nebola podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

Ďalej okresný súd poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu pod sp. zn. IV. ÚS 606/2012 zo dňa 14.12.2012, v ktorej sa zaoberal sťažnosťou žalobcu v obdobnej veci ako vo vzťahu k namietanému porušeniu postupu Okresného súdu Prešov, a to porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov pred Okresným súdom Rimavská Sobota pod sp. zn. 15Er 684/2011. Podľa zistení ústavného súdu bola okresnému súdu dňa 15.8.2011 doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, kedy 16.4.2012 súd vyzval žalobcu na predloženie rozhodcovskej zmluvy, ktorá bola predložená 4.5.2012, a uznesením zo dňa 5.10.2012 bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené zistenia poukázal na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej nie každý prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Pojem zbytočné prieťahy obsiahnutý v tomto článku je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako prieťahy zbytočné v zmysle Ústavy (napr. Nález Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 63/00). Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na to, že už v predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu v trvaní aj niekoľkých mesiacov, ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Uviedol, že v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom od 1.6.2011) už 15-dňová lehota od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie.

V čase rozhodovania pred ústavným súdom už bolo o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia rozhodnuté a doba rozhodovania o tejto žiadosti v trvaní viac ako 13 mesiacov by vo všeobecnosti nebola ústavne udržateľná, ale v okolnostiach daného prípadu, keď Ústavnému súdu SR je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že sťažovateľka podávala žiadosti o udelenie poverení na vykonanie exekúcie hromadne, teda v rovnakom čase zaťažovala všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom na čo musela počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jej žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je možné považovať za ústavne akceptovateľné. Z uvedeného dôvodu bola sťažnosť sťažovateľky - žalobcu odmietnutá ako neopodstatnená.

V predmetnom konaní preto okresný súd nemal za preukázané nesprávny úradný postup - existenciu prietahov v konaniach ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Z exekučného spisu Okresného súdu Bardejov sp. zn. 3Er/460/2010 vedeného proti povinnému L. V., nar. XX.X.XXXX, bytom F. - H. N., Q. XXXX/XX, o vymoženie istiny 2.532,- eur s príslušenstvom, vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 16.7.2010. Uznesením zo dňa 27.1.2011 pod č. k. 3Er/460/2010-9 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.3.2011. V uvedenej veci bol opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia skúmal, či rozhodcovský rozsudok, ktorý bol podkladom pre vykonanie exekúcie, nezaväzuje povinného na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, prípadne právom nedovolené alebo ide o plnenie odporujúce dobrým mravom. Ak rozhodcovský rozsudok týmto zákonným ustanoveniam odporuje, uvedené nedostatky predstavujú hmotnoprávnu prekážku vykonania exekúcie na jeho základe. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora do vydania rozhodnutia, ktorým bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, predstavovala 6 mesiacov. Vzhľadom na skutočnosť, že bolo potrebné posúdiť zákonnosť vedenej exekúcie, nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Pokiaľ žalobca upozorňoval, že vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní a primäl súd k vydaniu rozhodnutia tým, že spísal a podal žiadosti o informáciu o stave konania, kde namietal porušovanie svojich práv márnym plynutím času dňa 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009, 25.2.2010, 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011, tak určite prvé štyri žiadosti sa nemohli týkať predmetnej exekúcie, keďže žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola Okresnému súdu Bardejov doručená dňa 22.12.2010. Z rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Karloveské rameno 8, Bratislava, sp. zn. SR 00285/10, ktorý bol exekučným titulom vedenej exekúcie, vyplýva, že pohľadávka žalobcu voči povinnému bola splatná dňa 15.8.2009. Ak uznesenie o zastavení exekúcie bolo právoplatné dňa 22.6.2011, žalobca mal dostatok času na to, aby si mohol zabezpečiť náhradu exekučného titulu podaním žaloby na príslušný súd. Súčasne uviedol, že ohľadne žalobcom tvrdených prietahov v predmetnom konaní nebolo vedené žiadne disciplinárne konanie a neriešila sa sťažnosť na prietahy v konaní, ani nerozhodoval Ústavný súd SR či Európsky súd pre ľudské práva. V tejto súvislosti citoval § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v znení účinnom od 1.1.2013, podľa ktorého, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prietahoch možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sa sudca dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, v ktorom by bolo konštatované, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, a len takéto podklady by boli relevantné pre priznanie žalobcom uplatnených nárokov. Ak žalobca v žalobe uviedol, že v exekučnom konaní podával písomné žiadosti o informácie o stave konania, kde namietal porušovanie svojich práv márnym uplynutím času a požadoval nielen oznámenie informácie o aktuálnom stave konania, ale aj konkretizovanie prekážky, ktorá bráni rozhodnutiu súdu o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia, tieto nie je možné považovať za sťažnosti podľa § 62 a násl. zákona č. 757/2004 Z.z.. Na základe týchto skutočností žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalobca odvolanie, ktorým navrhol tento zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie podal z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, ďalej že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., t.j. že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, a ďalej súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Pokiaľ išlo o aplikáciu § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zásadne namietal skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe tejto novej právnej úpravy. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stáva súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má za následok nesprávnosť súdneho rozhodnutia. Poukázal v tejto súvislosti na čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Ďalej dôvodil, že súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a preto nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z.. Súd svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. K otázke trvania stavu právnej neistoty poukázal na to, že súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. Pokiaľ išlo o limitáciu dĺžky konania zákonnými lehotami, súd má aplikovať platné právo, a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustnými. Navyše, súd neguje doteraz vytvorenú stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie vecí v primeranom čase. Štrasburgský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, ako napr. nárast ekonomickej trestnej činnosti, rozsah nevybavenej súdnej agendy, atď.. Štrasburgský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné strany, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám čl. 6 ods. 1 zahŕňajúc aj právo na rozhodnutie vecí v primeranej lehote. Ďalej uviedol, že nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom.

Žalovaný sa na odvolanie žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd prejednal vec podľa zásad uvedených v § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Pokiaľ súd prvého stupňa návrh žalobcu zamietol, v tejto súvislosti správne zistil skutkový stav a správne ho aj právne vyhodnotil. Preto odvolací súd plne odkazuje na zdôvodnenie rozsudku okresným súdom (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím dôvodom žalobcu odvolací súd dopĺňa:

Pokiaľ ide o aplikáciu § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., odvolací súd považuje za potrebné zdôvodniť, že pri nepravej retroaktive zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom s účinnosťou do budúcna prinesie určité zmeny aj tých práv alebo povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj

do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a mení ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava, uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu, zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus uplatnenia týchto práv, alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy; tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy (viď Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.6.2010, sp. zn. 4Cdo 98/2010). Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že právna úprava daná ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. nijako neneguje účinky nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosti pri výkone verejnej moci, alebo zbytočných prietahoch, ale len tento stav rieši v čase účinnosti novej právnej úpravy.

Pokiaľ ide o ďalšiu námietku uvedenú v odvolaní, týkajúcu sa otázky trvania stavu právnej neistoty, podľa ktorej exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý proces neakceptovateľný, odvolací súd v tejto súvislosti má za to, že túto otázku súd prvého stupňa vyriešil správne aj s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. IV. ÚS 606/2012 zo dňa 14.12.2012. Ak teda súd prvého stupňa o žiadosti súdneho exekútora nerozhodol v 15-dňovej lehote, rozhodol tak v súlade s ust. § 42 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého 15-dňová lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 1 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Z tohto pohľadu teda neobstojí ani posledná námietka týkajúca sa dĺžky zákonnej lehoty ustanovenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené konštatuje, že súd prvého stupňa správne rozhodol, ak návrh žalobcu v celom rozsahu zamietol.

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Keďže úspešný žalovaný si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, ich náhrada mu priznaná nebola.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.